

Biblioteca
Sant Bartomeu
d'Alpicat

“Una novel·la al voltant de **Bernat Metge** és una novel·la moderna”

ENTREVISTA

Llorenç Capdevila (Alpicat, 1969) va obtenir el I Premi Leandre Colomer de novel·la d'història de Catalunya amb *El color del crepuscle* (Columna), ambientada a la Catalunya de la fi del segle XIV. Llicenciat en filologia catalana, és professor de secundària. Ha publicat la novel·la *Racó de món* (premi Vila d'Ascó 1999).

—*El color del crepuscle* és una novel·la històrica amb tots els ets i uts, personatges històrics, fidelitat històrica i personatges inventats?

—Si la definim així, sí. Si existeix una novel·la històrica, ho és.

—Què té el segle XIV que no tingui el XIII o el XV?

—És un segle de decadència dels valors medievals i d'aparició de l'humanisme i el Renaixement. És, d'altra banda, un segle esplendorós artísticament. A Barcelona es construeixen els edificis més importants del barri Gòtic, com les Drassanes i Santa Maria del Mar. Però això és un miratge perquè és l'inici de la decadència de Barcelona com a ciutat capital de la Mediterrània, en benefici de València. És època de greus crisis econòmiques, amb guerres i epidèmies que redueixen la població.

—La situeu en aquest segle per això?

—I perquè la camarilla de Joan I amb Bernat Metge ofería molt de marro per tocar temes com la corrupció al voltant del poder.

—Quines dificultats han aparegut en l'elaboració del text?

—Una de base és el fet que no sóc un historiador, vinc del món de la filologia. A banda d'això, quan escrius

TINA BAGUÉ

Llorenç Capdevila publica *El color del crepuscle* a l'editorial Columna.

una novel·la ambientada en una època tan antiga, se'n troben de tota mena. Què menjava aquella gent, com vestia, detalls de la vida quotidiana. Per exemple, les supersticions. Es creia que els pèl-rojos estaven engendrats durant la menstruació i eren considerats malèfics.

—Culpabilitzeu algú de la crisi?

—No. Tot i que apareix una imatge dels nobles, dels reis, desmitificadora, la crisi ja és europea. Són les circumstàncies que fan agreujar-la. Això, just abans que s'acabi la nissaga catalana a la Corona d'Aragó.

—Us heu permès cap llicència?

—He intentat que tot pugui haver passat de veritat. Sobre les coses no reals ni documentades, no hi ha cap document que ho pugui desmentir.

—Un element usual de la novel·la negra és la intriga, el misteri. L'utilitzeu?

—No. La contracoberta diu que la trama s'inspira en alguns dels paràmetres de la novel·la negra. És cert, però només si fas la distinció entre novel·la negra i novel·la de misteri. En la meua, de seguida sabem qui són els dolents, però no queda clar qui són els bons. El protagonista, turmentat, marginat, no és ni bo ni dolent.

—Per què heu anat a la novel·la històrica en la vostra segona obra?

—La novel·la sempre m'ha agradat. Una debilitat personal. Després, m'interessava també el personatge de Bernat Metge. Vaig pensar que Bernat Metge i el seu entorn donaven prou joc per escriure una novel·la que podia tenir molt en comú amb qualsevol novel·la ambientada a l'època actual i a partir d'aquí va seguir la trama. I com que una altra de les meves passions ha estat la novel·la negra, no vaig poder evitar-ne la redacció.

—Què té de modern Bernat Metge?

—Que utilitza la literatura per als seus propòsits personals. A ell no li interessa fer una gran obra literària. És una actitud molt moderna.

—Penseu especialitzar-vos en la novel·la històrica?

—Espero que no, que les circumstàncies no m'hi portin. En aquest moment és potser el tipus de literatura que m'agrada més i segurament seguiré aquest camí, però no crec que m'hi especialitzi. Si ho faig, voldrà dir que les novel·les han tingut molt d'èxit.

Lluís Bonada